

Prædiken til 4. søndag efter trinitatis

Matt. 5, 43-48

Teaterkvinden Jytte Abildstrøm er især berømt for sine børneteaterforestillinger på Riddersalen, men hun er også en kvinde, man lægger mærke til, fordi hun har nogle meninger, som går imod strømmen. Det gælder ikke mindst hendes indstilling til økologi og bæredygtighed, men hun kan også pludselig vende nogle ord på hovedet, så ordene overrasker og giver en helt ny mening og dermed en forandret virkelighed. Det gjorde hun i et TV interview. Hun blev her konfronteret med klicheen om, at det er godt at have noget at falde tilbage på. Jytte Abildstrøm vendte det om, og så sagde hun noget overraskende: "Det gælder ikke om at have noget at falde tilbage på. Det drejer sig om, at have noget at falde frem på!"

Det drejer sig om at have noget at falde frem på! Selvfølgelig! siger man til sig selv. Det er det, det drejer sig om: At have noget at falde frem på. Vi er ellers vant til en helt anden holdning. Vi er vant til at værdsætte det at have noget at falde tilbage på. Det siger vi f.eks. til hinanden, når vi gemmer lidt på kapitalpensionen. Vi siger det, når vi vælger at få endnu et barn. Vi siger det i økonomiske sammenhænge, men også i menneskelige sammenhænge. Sådan er vi vant

til at se på tilværelsen, så vi forstår udmærket vigtigheden af at have noget at falde tilbage på.

Men forstår vi det ikke også godt, når Abildstrøm siger til os, at det snarere gælder om at have noget at falde frem på? Der skal være noget for os i fremtiden. Der skal være noget derude, som vi higer imod. Noget, der driver os frem, og får os til at stræbe efter det. Fremtiden må ikke være uden indhold. Der skal være noget i den for os. Fremtiden må ikke være kold og betydningsløs, den skal have en meningsfuld konsistens. Der skal være håb i den. Der skal være muligheder i den. Muligheder, som bare venter på at blive taget op.

Hvor er det så, vi skal lægge vægten? Er det på fortiden, så vi sørger for at have noget at falde tilbage på? Eller er det måske på fremtiden, så vi har noget at falde frem på?

Fortid og fremtid er ikke det samme.

Jesus siger: "I har hørt, at der er sagt, men jeg siger jer..." Jesus er kommet med et nyt budskab. Han vender det vante om. Han giver en ny virkelighed og et nyt indhold. I har hørt, at der tidligere blev sagt: "Had jeres fjender", men jeg siger nu: "Had ikke, men elsk jeres fjender, og bed for dem, der

Udgivet af

Grundtvigsk Forum

Nr. 221. 115. årgang

Juli 2014

ISSN 0901-2214

Redaktion
Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

forfølger jer”.

Der er ingen fremtid i hadet, kun i kærligheden er der fremtid. Had bryder ned; det fjerner fællesskab og mening. Kærlighed derimod bygger op. Kærlighed giver nyt mod; den åbner muligheder, hvor der før ingen var. Vi må ikke hænge fast i hadet mellem mennesker, for så dræber vi liv og tilintetgør muligheder. Derimod skal vi holde fast i kærligheden, som er den livgivende indsats mennesker imellem.

Se på Gud, siger Jesus. Se på jeres himmelske Far. Med sin kærlighed til mennesker åbner han muligheder i stedet for at lukke stramt til, som hadet gør. Guds kærlighed er opløftende. Den sætter ikke skel mellem mennesker. ”Gud lader sin sol stå op over onde og gode og lader det regne over både retfærdige og uretfærdige”. Den livgivende kærlighed gælder os alle. Dermed giver Gud os noget at falde frem på. Han giver os alle en fremtid, hvor hadet er afløst af kærlighedens tilgivende blik. Vores himmelske Far hænger ikke fast ved fortidens synder, men møder os med den tilgivelse, der giver os nyt håb til tilværelsen og peger hen imod nye livsmuligheder. I vores eget liv, skal vi forsøge at lære af det.

”Vær fuldkomne, som jeres himmelske Far er fuldkommen”. Vi ved godt, at vi ikke er fuldkomne. At vi ikke er guder. Vi ved, at vi må arbejde med livet i det små. At vi må leve og lære. Fuldkommenheden nås ikke med et trylleslag. Det er end ikke sikkert, at vi magter at nå dertil. At nå til fuldkommenheden. Men forsøget skal gøres. For vi skal have noget at falde frem på. Sådan at der er lys forude. Sådan at der stadig er et liv at

gribe fat i. Sådan at der er noget, at bevæge sig hen imod. Sådan at der er en fremtid. Den norske socialantropolog Thomas Hylland Eriksen har understreget vigtigheden af at have noget at falde frem på ved at henvise til historien om Den Store stygge Ulv. Vi kender den alle sammen. Historien om Den store stygge Ulv, der bor i skoven udenfor Disneys Andeby og har ét stort projekt i livet: at fange de tre små grise og få dem i gryden. Hele ulvens liv er opfyldt af den stræben, og en dag lykkes det – grisene ryger i suppegryden sammen med gulerødder og løg. Pludselig siger Praktiske Gris fra bunden af gryden: ”Nå, Store Stygge Ulv, hvad har du så tænkt dig at lave i morgen?” Den dag den Store stygge Ulv har fanget de tre små grise er der ikke mere at stræbe efter. Så er der ikke mere noget indhold i fremtiden. Ulvens liv byggede på hadet til de 3 små grise. Og den dag de ligger i suppegryden, finder han pludselig ud af, at der ikke mere er nogen livsopgave til ham. Der er ingen fremtid gemt i hadet. Så er det slut. Der er ikke noget at falde frem på. Ingen fremtid. Ingen nye muligheder, der nu skal udforskes og sættes i værk som virkelighed. Hvad enten vi er en Stor styg Ulv, eller vi bare er mennesker i nutidens verden, er det vigtigt, at vi gør os klart, at vi skal have noget at falde frem på. Det er der i kærligheden. I kærligheden er der noget at falde frem på. Hvor hadet findes, dér lukker livet sig om sig selv. Hvor derimod kærligheden findes, dér åbner kærligheden, åbner ud mod nyt liv.

Kærligheden giver os noget at falde frem på, fordi den gemmer levende liv i sig. Fordi

den kan rokke os og sætte bevægelse i os. Kærligheden gør, at det hele nytter noget. At det er det værd. At der til stadighed er en livsopgave.

”Vær fuldkomne, ligesom jeres Far er fuldkommen”. Guds fuldkommenhed består deri, at han ikke lukker muligheder, ikke smækker døre i, men åbner, åbner ud imod enhver os. Selv den, der er svær at elske, magter han at elske. Selv den der er ond og uretfærdig, får en ny mulighed hos Gud. Det er fuldkommenhed!

Vores himmelske Far bevarer til hver en tid håbet for os. Han giver ikke op. Han forsøger sig med os igen og igen. Måske bliver resultatet bedre den næste gang. Med tilgivelsens blik sletter han fortidens synder, så fremtiden ligger foran os, ren og ny, lige til at gribe fat i. Han peger hen mod uprøvede muligheder, og fornyer livsopgaven.

Så der er ingen tvivl: Vi har noget at falde frem på!
Amen

Henriette Bitsch
Tølløse

Salmer:
726, 373, 694/370, 439, 477, 494